

personlig at kunne overbringe Per Professorens Svar.

»Det var, som jeg sagde,« forkyndte han. »Josefine bringer den Besked fra Professoren, at han ikke tog ud mere idag, naar der ikke var nogen overhængende Fare. Han skulde derimod gerne se herud engang imorgen Formiddag, i Fald det ønskedes.«

Per svarede med et tavst Nik. Det var knap nok, han rigtig opfattede, hvorpaa Meddelelsen gik ud. At det var Broderen en Tilfredsstillelse at have faaet Ret overfor ham, blev han i Øjeblikket ikke engang opmærksom paa. Ligesaa lidt gik det op for ham, hvorfor Eberhard nu blev staaende nogen Tid uden at sige noget. At det var en fornyet Henstilling til ham om at afstaa fra sit egensindige Forlangende, faldt ham først ind, da Broderen vendte sig om og ret ublidt trak Døren til efter sig.

Per forstod ikke rigtig selv den uhyggelige og knugende Stemning, Læsningen af Moderens Brev havde efterladt hos ham. Han havde været forberedt paa strengt fordømmende, ja skaanselsløse Ord; men den hele Skrivelse lod ham ganske kold. Hans første, bevidste Tanke efter den allerførste Gennemlæsning havde været Ønsket om, at disse Afskedsord aldrig var kommen ham ihænde.

Efterhaanden tilskrev han dog sig selv en Hovedpart af Skylden for sin Skuffelse. Han be-